

ZLIN.CZ

1. Herec Vojtěch Johaník: srdce mám doma ve Zlínském kraji

30.07.2024 zlin.cz - Jan Čada

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Moravskoslezským; Národním

UHERSKÉ HRADIŠTĚ - Už sedmým rokem působí herec Vojtěch Johaník v Ostravě. Předtím čtyři ve Zlíně a ještě předtím na poloprofesionální bázi v Olomouci. Letos mimo jiné moderoval stěžejní akce zlínského filmového festivalu. Momentálně jsou divadelní prázdniny a Vojta s rodinkou pobývá u sebe doma v Uherském Hradišti. V patách má svého tátu stejného jména i synka stejného jména. A taky zvědavého reportéra Zlin.cz.

Kolik let jsi strávil ve zlínském MD?

V Městském divadle Zlín jsem strávil báječné čtyři sezóny. Bylo to mé první profesionální angažmá, což znamená, že jsem se divadlem dokázal uživit. Bydlel jsem v hereckém bytě, přímo v prostorách divadla. Měli jsme tam skvělou partu, zažili spoustu večírků. Ale hlavně jsme pracovali. Dřív se MDZ jmenovalo Divadlo pracujících. Ke konci každé sezóny jsme říkali, že je to Divadlo upracovaných. Zažil jsem tam toho opravdu hodně a byl jsem šťastný. Vlastně jsem se teprve ve Zlíně stal opravdovým hercem. Vzpomeň třeba nějakou roli, která tě hodně bavila, kolik jich bylo dohromady?

Mé působení v divadle rámuje dvě inscenace. Tou první byl Oněgin a poslední Zamilovaný Shakespeare. To, že jsem ve Zlíně dostal své první angažmá, byl splněný sen. A to, že jako první budu hrát Oněgina, byl šok. O něčem takovém se mi ani nesnilo. Když mi to tehdy umělecká šéfka Hanka Kovaříková Mikolášková nabídla, tak jsem myslel, že se radostí rozprsknu do celého vesmíru. Naštěstí jsme tuto explozi uhasili vínem. Hodně.

Roli zamilovaného Shakespeara jsem se se Zlínem loučil. Při derniéře inscenace a i mé v divadle jsem na konci hodně brečel. Moc jsem neviděl diváky a ani kolegy. Ne snad kvůli svým hereckým kvalitám a tomu, že Shakespeare přišel o svou lásku, ale kvůli tomu, že mě loučení se zlínským divadlem bolelo a že to bylo mé poslední působení na jevišti MDZ. Zatím.

Samozřejmě nikdy nezapomenu na Žitkovské bohyně, Malované na skle a všechny Ovčáčky...

Kde působíš teď a jak už je to dlouho?

Letos to bude již má sedmá sezóna v Ostravě. Pět let jsem působil v Divadle Petra Bezruče. Pak jsme si přestali "vonět" a vyhodili mě. Stal jsem se tedy hercem národním. **Moravskoslezským**. V **Národním divadle moravskoslezském** zahájím druhou sezónu a moc se těším. Mám tam spoustu přátel a kamarádů. Děláme košty slivovice, takže se cítím jako doma. Děkuji moc uměleckému šéfovi Vojtovi Štěpánkovi, nejen proto, že má dobré jméno, ale hlavně proto, že mě mezi tuto fajn partu lidí vzal. A ani to nestálo moc lahví vína.

Co děláš o prázdninách – prolíná se odpočinek s prací?

Nic. Letošní sezóna byla velmi náročná. Nové angažmá, takřka tříletý synek, takřka pubertální skorodcerka a takřka náročná partnerka. A do toho spousta menších či větších pracovních nabídek mimo divadlo. Takže jsem si naordinoval absolutní klid. Dokonce jsem po mnoha letech zůstal na týden sám doma. Za sedm dní jsem se potkal pouze s kurýrem, který mi přivezl pizzu. Ta samota byla nádherně osvěžující.

Malý pohled zpět, vy jste se stal moderátorskou jedničkou zlínského filmového festivalu, to je sakra ocenění. X let Jan Čenský a teď Vojta Johaník...

Zlín Film Festival byl pro mě vrchol letošní sezóny a zároveň vrchol mé moderátorské kariéry. Už loňský ročník byl pro mne obrovskou výzvou. Moderoval jsem zahájení festivalu. Z nervozity jsem toho moc nenaspal a střeva toho moc neudržela. Letos Jakub Holcman, který má moderování organizačně na starost, vytvořil moderátorskou dvojici, mě a Filipa Tellera. Kromě zahájení nám svěřil i závěrečný galavečer. Velmi prestižní večer, kde všichni v sále byli slavnější než my. A všichni u televizních obrazovek byli drobátko překvapení. S Filipem jsme si sedli jako zadnice do hrnce. A myslím, že to z nás bylo cítit. Takového partáka člověk nepotká denně, myslím, že se stal malinkatoulinký zázrak. Ohlasy na galavečer byly pozitivní (jen má takřka náročná partnerka říkala, že jsem měl moc přeřeků) a snad díky tomu si to budeme moci příští rok zopakovat. Už na tom pomalu pracujeme a myslím, že se diváci mají na co těšit.

Co malý Vojta, jak ti dělá radost?

A co táta Vojta, fandí ti?

Samozřejmě mám největší radost z našeho syna. Ne, že by to byla radost permanentní. Děti mají spoustu záludných dovedností, které dokáží rodiče vytočit. Ale je to malá, breptající, všežravá, zpívající láska. Jmenuje se Vojtíšek pátý. Ne snad, že bych potřeboval syna stejného jména. Je to spíše z úcty a vděku k Vojtíškově třetímu. Mému tátovi vděčím za moc a nejvíc snad za to, že mi vždy fandil, a vždy, bez výjimek, tu pro mě byl. Když pro mě divadlo bylo pouhým snem, tak on snil se mnou. Nikdy nechyběl na žádné premiéře. A když jsem byl ve zlínském divadle, viděl některé inscenace snad desetkrát. Popravdě nevím, jak to všechno stihá, někdy ho podezírám, že Hermioně ukradl obraceč času. No jo, ti dva Vojtíškové kolem, to je velký zázrak.

Vojto, působíš v Ostravě v kraji "razovitem", na svůj Zlínský ale asi nezapomínáš. Je to tak?

Jsem rodilý Hradišťák a jako kluci jsme si ze Zlína spíš utahovali. Stejně jako Zlíňáci z nás. O první zlomeninu srdce se taky postarala

holka ze Zlína. Ale znáte to, co se škádlívá, to se rádo mívá. Ve Zlíně mám spoustu přátel, po kterých se mi stýská. Vidáme se málo, ale o to víc upřímně a s láskou. A když je mi smutno, jedu právě za nimi, za lidmi, které jsem poznal před více než sedmi lety právě ve Zlíně.

[« zpět na začátek](#)

© NEWTON Media, a. s., tel.: +420 225 540 801-2, www.anopress.cz, obchod@anopress.cz